

Бадмай завълъ сърнетата въ дълбокия трапъ, дето била неговата проста колиба отъ тръстика. И тукъ той направилъ за сърнетата малка кошарка. Взелъ крава, съ чието млѣко ги кърмѣлъ

Отъ този день Бадмай станалъ печаленъ и престаналъ да ходи на ловъ.

Дошла зима. Настъпили снѣжни бури. Следъ всѣка снѣжна буря, Бадмай грижливо скиталъ изъ снѣжнитѣ приспи, намиралъ затрупалитѣ отъ снѣга сърни и сърненца, разривалъ снѣга и спасявалъ полузамръзналитѣ и гладни животни, хранилъ ги съ сѣно, лѣкувалъ съ тревн болнитѣ и си отивалъ. Такъвъ животъ той водилъ нѣколко години. Особено обикналъ мъничкитѣ сърненца-сирачета. Тѣзи сирачета-сърненца отъ день на день разстѣли и си играели около тръстиковото жилище на Бадмая. Той ги гледалъ съ бащинска нѣжностъ и имъ се радвалъ.

Славата на Бадмая за изкустно лѣкуване съ тревн се разпръснала далеко по степъта. Дошла и по рускитѣ заселища. Мнозина се обръщали къмъ него и той на всички помагалъ.

Сега Бадмай водилъ деятеленъ, безупреченъ животъ, но въ душата му живѣла мжка, на лицето му постоянно се виждала дълбока скръбъ. Почти всѣкидневнo си спомнялъ той за убитата сърна и за нейнитѣ сирачета-сърненца. Този споменъ угнетявалъ душата му, мжчилъ го. Той търсилъ покой, забрава отъ тѣзи спомени, въобще забрава за миналото, но не я намиралъ въ нищо. И ето изведнажъ той чулъ, че въ едно близко степно село живѣлъ праведенъ старецъ. Бадмай решилъ да види този старецъ и да го помоли да го научи, съ какво и какъ да утоли мжката си. Старецътъ живѣлъ на високия брѣгъ на дълбокото езеро. Тъмнa пещера било неговото жилище, студена земя-постеля, голъ камъкъ — възглавница, корени—храна, шепа вода—пиене. Старецътъ прекаралъ много гдини въ мълчание, рѣдко излизалъ на Божия свѣтъ изъ пещерата.

И тръгналъ Бадмай къмъ този старецъ, приближилъ се до пещерата и захваналъ съ сълзи на очи да моли стареца да излѣзе при него, да облекчи страдащата му душа и да го научи, какъ да живѣе на свѣта праведно. Не единъ пжтъ този старецъ слушалъ при входа на пещерата си воплитѣ на страдащи хора, но той далъ обещание за строго мълчание. Бадмей плачелъ предъ пещерата и не си отивалъ. Стоялъ отъ сутринъта до вечеръта. Най-сетне старецътъ излѣзълъ — високъ, побѣлѣлъ, жълтъ като воскъ, съ угасващъ погледъ, въ дълбоко хлатнали въ обрититѣ очи.

— Какво ти трѣбва? — глухо промѣлвилъ старецътъ.